

Джек Фокс

Последният шанс

Беше полунощ, валеше дъжд и именно тогава видях, че шосето е затворено от полицията. Четири полицейски коли със запалени фарове стояха по средата. Натиснах спирачката. Момчето, което седеше до мен, полетя към ветроупорното стъкло, изправи се и притисна ловджийския си нож в ребрата ми:

– По дяволите, само една ненужна дума и ще ви пробода!

Обърнах глава и го погледнах. Лицето му изглеждаше побеляло като стена, но явно беше решено на всичко. Беше облечено в джинси и кожено яке, а на краката си имаше захабени обувки.

Спря ме преди четвърт час, когато трябваше да намалая, движейки се по страничния път. Отвори дясната врата, промъкна се на седалката до мен и притисна към гърдите ми широкия си нож.

– Избягах по време на работа навън от затвора „Лоджи Уел“ – каза то. – Имам доживотна присъда за убийство. Само младостта ми ме спаси от електрическия стол. Пътувайте нататък, ако ви е мил животът!

Нямах изход. Дадох газ и тръгнахме. Сега ни спря полицията. Вратата на една от колите се отвори и се приближиха двама полицаи. Единият насочи прожектора си, а вторият дойде при нас.

– Какво се е случило? – запитах аз и почувствах, че гласът ми звучи като чужд.

– Закъде пътувате?

– До следващото селище, до Сънър. Отивам при жена си – отговорих аз.

– Името?

– Бен Месън.

– Свидетелството за правоуправление у вас ли е?

– Естествено – отвърнах и извадих портмонето си от джоба на панталоните и издърпах свидетелството. Подадох го на полицаия и той насочи към него фенерчето си, след това кимна с глава и освети момчето, седящо до мен.

– А този кой е?

– Братовчед ми Хари – отговорих прибързано.

– Живее при вас на „Грейндж Роуд“?

– Да.

– През нощта да сте забелязали нещо подозрително!

– Какво по-точно?

– Нещо да са правили с автомобила ви?

Отдъхнах си.

– Нищо не съм забелязал – изведнъж ми хрумна нещо. Лявата си

ръка държах на коляното и сега започнах да я приближавам към дръжката на вратата. Високо, овладявайки треперенето на гласа си, попитах:

– Какво точно е станало?

– На „Болдуин Корнър“ са нападнали мъж, горе-долу преди три часа.

Бил е бижутер от Чикаго. Нападателят е откраднал нешлифовани диаманти на стойност 200 000 долара.

– Знаете ли кой го е направил?

– Засега не. Знаем само, че е пътувал с откраднат автомобил. Ударил е бижутера с нещо твърдо по главата, но за щастие не твърде силно. Скоро след това човекът дошъл на себе си и вдигнал тревога, но престъпникът изчезнал.

– Защо тогава спирате всички автомобили, като знаете с какъв точно е избягал?

– Не пътува вече с него. Разбил го е в едно дърво двадесет минути след нападението.

– По дяволите – промърморих аз. Ръката ми вече лежеше на дръжката на вратата. Сега трябваше да я натисна и да изскоча от автомобила по-бързо, отколкото можеше да ме настигне и прободе ножът на момчето.

– Вуйчо Бен – обади се в този момент момчето, – вече трябва да тръгваме, леля Ан ни чака...

Не довърши, когато успях да натисна дръжката и светкавично изскочих, крещейки:

– Ето го престъпника, когото търсите. Скочи в колата, заплашвайки ме с нож... Задръжте го!

Момчето понечи да избяга, но го достигнаха куршумите на полицаяте. Отдъхнах си. Един от полицаите клекна до трупа и започна да го претърсва.

– Няма нищо – каза той. – Никакви документи.

– Може би ги е скрил в колата? – каза другият.

Претърсиха вътрешността на автомобила, но и тук нямаше нищо.

– Мога ли да си тръгвам? – запитах аз. – Жена ми вече сигурно се ядосва.

– Разбира се – каза един от полицаите. – Можете да тръгвате. Ако ни потрябват, ще ви извикаме.

Преминах покрай полицейските коли и дадох газ. Сега наистина си отдъхнах свободно. Грешка беше, че ударих толкова слабо бижутера. Втората грешка беше твърде бързото каране с откраднатия автомобил и

разбиването му в дървото. Удаде ми се да открадна и друга кола, на някой си Бен Месън. За щастие свидетелството за правоуправление беше в жабката. Ужасно ме беше страх, че няма да успея да изскоча от колата и момчето ще ме засегне с ножа. Това беше последният ми шанс. Ако ме беше ранил, полицаите щяха да пожелаят да ме превържат и тогава щяха да открият в пазвата ми торбичката с нешлифованите диаманти.

КРАЙ

© Джек Фокс

Сканиране, разпознаване и редакция: 4040, 2007

Публикация:
Вестник „Стандарт“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4468>]